

der Overveielse, om man ikke burde fastsætte et endnu ringere Antal end det, hvortil Minoriteteten i Overensstemmelse med Lovforslaget har indskrænket sig, nemlig et Antal af 12. Forsaavidt Majoriteteten har gjort opmærksom paa, hvorledes man dog har det i sin Magt i visse Tilfælde at kunne paabegynde Proceduren forfra, da troer jeg, at det under Sagens forrige Behandling er godtgjort, med hvor mange Ulemper dette er forbundet, idet nemlig ikke sjældent Beviser af den største Vigtighed kunne gaae tabte, idet Bidner, som tidligere ere afhørte, paa Grund af Dødsfald eller Bortreise ikke kunne blive afhørte under Sagen, saa at altsaa de Forklaringer, de tidligere have afslagt, ikke paany kunne tilveiebringes. Den Sammenligning, der i saa Henseende gjøres mellem Rigsretten og Høiesteret, forekommer ikke mig at være træffende; thi i Høiesteret procederes der i Henhold til skriftlige Dplysninger i Acter, som foreligge, og som ikke kunne gaae tabte, fordi man maa begynde Proceduren af en Sag forfra. Det er derhos fremhævet, og vistnok med Grund, at den Bogføring, hvorom der kan blive Spørgsmaal ifølge det foreliggende Lovforslags § 73, ingenlunde kan ansees tilfredsstillende eller sikret til at danne noget Grundlag for en ny Procedure. Det forekommer mig altsaa, at det er klart, at der kun er to Veie at gaae i denne Sag, nemlig enten den, Lovforslaget gaaer, eller den, at fastsætte, at der skal være Suppleanter, der kunne tiltræde i Tilfælde af, at noget af Rettens Medlemmer faaer Forsald. Hvad disse Suppleanter angaaer, da vilde deres Tilstedeværelse upaatviveligt være nødvendig lige fra Sagens Begyndelse af. Det Antal Suppleanter, der fastsættes, maa altsaa tiltræde Retten, naar den sættes, og stadigt være tilstede, da de ellers ikke kunne være Dommere i Sagen. Men derved opstaaer, saaledes som Minoriteteten i sin Betænkning har tilladt sig at fremhæve, forskellige praktiske Vanskeligheder, og navnlig en Vanskelighed, som jeg ikke har hørt, at den ærede Ordfører har imødegaaet. Det er nemlig, ifølge Lovforslaget, Rigsrettens Dommere tilladt at stille Spørgsmaal til de Bidner, der blive afhørte i Retten. Nu vil jeg antage, at der er 3 eller 4 Suppleanter tilstede,

og at een eller flere af disse kunde finde sig foranlediget til at stille Spørgsmaal til de Bidner, der blive afhørte; men jeg troer ikke, at disse Suppleanter ere berettigede til at stille slige Spørgsmaal; saalænge de ikke ere indtraadte i Retten, kunne de ikke paa anden Maade tage Deel i Forhandlingerne end som Tilhørere; de ville altsaa ikke selv kunne stille saadanne Spørgsmaal, og, dersom disse ikke blive stillede af andre Medlemmer af Retten, kunde det vel være, at Suppleanterne, naar de senere indtraadte som Medlemmer af Retten, vilde savne Dplysninger, som de maatte ansee nødvendige for at kunne dømme i Sagen. Jeg indseer vel, at man dertil vil svare, at Suppleanterne gennem de virkelige Dommere ville kunne skaffe sig de fornødne Dplysninger, og foranledige andre Medlemmer af Retten til at spørge om det, de ikke selv vare berettigede til; men dette forekommer mig dog ikke at være i sin Orden; skal man holde fast paa et vist Antal, maa ingen Anden, som ikke hører til Retten, tillade sig at udøve nogenformelt Indflydelse paa Rettens Forhandlinger. Den høitærede Ordfører har lagt særdeles Vægt paa, at et Antal af 16 Medlemmer vil være mere betryggende for de Tilstalte end et Antal af 12, og fremhævet, at man maa være særdeles betænkelig ved at slaae 4 Dommere af, da en saa betydelig Formindskelse af Rettens Personale let kunde føre til et Resultat, der var ugunstigere for vedkommende Tilstalte, end naar det fulde Antal af 16 var tilstede. Minoriteteten gaaer ud fra, at, naar et Antal af 9 Dommere er tilstrækkeligt i Høiesteret ved Behandlingen af de allervigtigste Sager, Sager, der angaae Borgernes Liv, Ære og Gods, saa vil ogsaa et Antal af 12 Medlemmer, som er det ringeste, der efter Forslaget kan være tilstede i Rigsretten, kunne være tilstrækkeligt, og det er umuligt i noget Tilfælde at vide, om den Omstændighed, at der har været 12 istedetfor 16, har havt nogen afgjørende Indflydelse paa Sagen; ja, det er endogsaa muligt, at de 16 kunne være komne til et strengere Resultat end de 12 Dommere. Forsaavidt den høitærede Ordfører har gjort opmærksom paa det Betænkelige, der kan være ved Lovforslagets § 77 og den derved indførte Beviistheorie,